

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιά)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μαίικλ	(Μιχάλης - από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 14ο - τελευταίο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Σκέφτηκα να πέσω στη θάλασσα, βρέθηκα σε απόγνωση. Ήταν ο πόνος, η ντροπή μα περισσότερο ήταν η αγανάκτηση. Αυτή η αγανάκτηση με κράτησε να μην αυτοκτονήσω. Η καρδιά μου ήταν σαν τη θάλασσα που χτυπιέται αγριεμένη... Κρύφτηκα στο λόγγο μέχρι να βραδυάσει να πάω σπίτι μου. Σκέψου να μ' έβλεπε κανένας με τα αίματα... Ποιος θα με πίστευε και πού θα εύρισκε δικαιοσύνη; Πήγα στο σπίτι σε κακά χάλια. Η αδελφή μου με είδε στα χάλια που ήμουνα. Της είπα τι μου συνέβηκε. Το είπε ύστερα και στον άντρα της και στον αδελφό μας. Τι να κάνουμε; Τι μπορούσαμε να κάνουμε; Πώς να εξηγήσω τι έγινε, ποιος θα με πίστευε; Δεν μπορούσα να αντικρύσω τον κόσμο. Έπρεπε να εξαφανιστώ. Φοβόμουνα και μήπως με είδε κανένας που μάζευα χόρτα εκεί κοντά στο ξωκκλήσι τ' απόγιομα. Αλλά ήταν και η ντροπή, αυτό που ένοιωθα μέσα μου. Έφυγα περισσότερο για να κρύψω την ντροπή μου... Πίστευα πως δεν ήμουν πλέον άξια για σένα. Γι' αυτό δεν επικοινωνήσα μαζί σου. Νόμιζα πως όλοι ήξεραν τι μου συνέβηκε... Γι' αυτό έφυγα, νύχτα και ξυπόλυτη που λένε, κι ούτε ξαναγύρισα ποτέ.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τον βρήκανε την άλλη μέρα κι είπαν πως πήγε προς νερού του εκεί στα βράχια κι έπεσε. Συζητήθηκε και η περίπτωση του φόνου, μήπως τον σκότωσε κανείς. Αρχισαν οι αμφιβολίες, ειπώθηκαν πολλά... Αλλά σκεπάστηκαν όλα. Ο αδελφός του απόφυγε έρευνες και ανακρίσεις. Δέχτηκε το ατύχημα και η ιστορία τελείωσε εκεί.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Δεν τελείωσε εκεί η ιστορία για μένα. Αχ, τότε άρχισε το δράμα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Έχεις δίκη. Το κακό έγινε. Να το πούμε δικαιοσύνη.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: (καταβλημένη) Όχι, αλίμονο όχι... Όχι δικαιοσύνη για μένα... Μπορεί να μη δικάστηκα αλλά ...τιμωρήθηκα!!! Τιμωρήθηκα αυστηρά. Γι' αυτό σου λέω μου κατάστρεψε τη ζωή μου αυτός ο άνθρωπος. Δεν είναι μόνο ο βιασμός είναι αυτό που ακολούθησε... Χριστόδουλε, η ζωή μου έγινε ένας Γολγοθάς. Ω, αν ήξερες...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ηρέμησε, ηρέμησε, ξέρω η ζωή είναι σκληρή, οι καιροί ήταν δύσκολοι... Ναι, πολύ δύσκολοι καιροί... Κι ήρθαν και θεομηνίες.. Πόλεμος, κατοχή... Μπορώ να φανταστώ.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ξέρεις τι έζησα; Αχ πώς να στα πω; Ξέρεις πού έφτασα: (τραγικά) Αναγκάστηκα σε ώρα απελπισίας. Για να καταλάβεις τι έζησα... Αναγκάστηκα, ήρθα σε απόγνωση. Το έκανα σε ώρα πείνας και απελπισίας... Όταν σε πατήσει στον ώμο η ανάγκη η ζωή χάνει όλα της τα καλά. Αυτά που την κάνουν σεβαστή και ωραία. Η ανάγκη, Χριστόδουλε, η πείνα, η εξαθλίωση. Από κει και πέρα την αντιμετωπίζεις τη ζωή με άλλα μάτια, με άλλους κανόνες. Έρχεται πλέον πρώτη η επιβίωση! Κατέβηκα ως το

τελευταίο σκαλοπάτι, δεν μου έμεινε τίποτα να σέβομαι. Μόνο σε σένα μπορώ να τα εξομολογήθω αυτά. Ξέρω πως δεν θα με περιφρονήσεις γι' αυτό που... που δεν το έχω πει σε κανέναν άλλον! Σε ποιόν να το πεις; Τώρα στέγνωσα, τελείωσα... Τώρα έχω γίνει βράχος, ασφάλι, μάρμαρο. Δεν φοβάμαι πια ούτε την κοινωνία, ούτε τη δικαιοσύνη. Τώρα η ανθρώπινη δικαιοσύνη ας με δικάσει. Την έχω κάνει την ποινή μου. (τραγικά) Καταναγκαστικά... έργα! (με τρυφερότητα). Μόνο να μη μάθει τίποτα ο Μάνθος μου, μόνο αυτό μ' ενδιαφέρει, να μην πικραθεί το παιδί μου. (έρχονται η Θεοδότη και ο Μαθιός και όπως ακούν τα τελευταία λόγια στέκονται στη γωνία)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν νομίζεις πως θα πρέπει να ξέρει ποια είναι η αληθινή μητέρα του;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Μέσα μου κάτι μου λέει πως πρέπει να του το πω. Να τον αγκαλιάσω και να τον χαϊδέψω σαν μάνα (με λαχτάρα). Το θέλω τόσο πολύ!!! Όμως μ' αγαπάει και σαν θεία και... γιατί να του χαλάσω τη γαλήνη... Ύστερα πόσο θα ζήσω ακόμα; Πάω για τα 76, Χριστόδουλε, το ξέρεις;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Αν το ξέρω...(γελάει) Εγώ τα καβαντζάρισα. Χρυσάνθη, έφυγε η ζωή.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Εγώ θα φύγω ευχαριστημένη τώρα που τον είδα. Τώρα πέρασε ένα σφουγγάρι και τα έσβησε όλα... Να είναι καλά μόνο ο Μάνθος μου, τίποτ' άλλο δεν θέλω! (κάνει το σταυρό της). Κύριε των δυνάμεων, δεν ζητάω τίποτ' άλλο. Το παιδί μου... το παιδί μου να είναι καλά. Πολλά ζητάω; (από τη σκοτεινή γωνιά βγαίνει ο Μαθιός με ανοιχτή αγκαλιά)

ΜΑΘΙΟΣ: Μητέρα. (Η Χρυσάνθη μένει άναυδη, ταραζείται και ξεσπάει υστερικά σε χαρούμενες φωνές και κλάματα)

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ω, Θεέ μου, ω, μεγαλόδυναμε, παιδί μου, παιδάκι μου... (αγκαλιάζονται και κλαίει κι οι δυο. Όταν συνέρχονται κάπως)...

ΜΑΘΙΟΣ: Κι εγώ ήθελα πάντα να σε φωνάξω μάνα. Το ήξερα ότι είμαι δικό σου παιδί, ήξερα το μυστικό σου, δεν ήξερα το δράμα σου. (Η Χρυσάνθη πιάνεται να γονατίσει και λέει με ανοιχτά τα χέρια)

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Παναγία μου, μεγαλόχαρη, παρηγορούσα, σ' ευχαριστώ. Εσύ το ξέρεις πως είμαι αθώα. Τώρα η ανθρώπινη δικαιοσύνη ας με δικάσει. Ετούτη είναι η δικαίωσή μου, η αθώωσή μου, σ' ευχαριστώ.

ΜΑΘΙΟΣ: (τη βοηθάει να σηκωθεί). Το ήξερα το φοβερό μυστικό που σφράγισε τη ζωή όλων μας. Κι αναρωτιόμουν πώς να στο πω, αν ήθελες να στο πω. Μου το είπε πριν φύγω η μητ...η